

Co vás přivedlo k myšlence emigrovat? A proč zrovna Austrálie?

Sovětská invaze v roce 1968. Pracoval jsem v Praze V českých závodech motocyklových. Náš úřad byl na Smetanově nábřeží v Karlových lázních. Když jsem šel ráno do práce, v chodbě byl stůl s česky mluvícím důstojníkem KGB a při stěně stálo asi deset samopalníků. A jak jsem šel, tak si vzpomínám na velice nepříjemný pohled na ty samopaly, které mířily na mne. V té době jsem chodil s dívkou z Prahy, učitelkou vaření, která měla bratrance v Sydney. Tak jsme se rozhodli, že odejdeme za ním do Austrálie.

Na jaké úrovni jste měl angličtinu, než jste odjel do Austrálie?

Moje úroveň angličtiny? Nulová, znal jsem jen pár frází z prastaré učebnice americké angličtiny a názvy písniček.

1:14:43 - 1:14:06

1:14:54 - 1:15:00

dětství

(21:26-21:42)

vzpomínky na studium 51:09-51:32

přistání v Sydney

1:12:27 - 1:12:45 - první dojmy

návrat do ČR

1997,

1:27:12 - 1:27:22

1:27:33 - 1:27:42

důvod 1:29:40-1:30:06 + doplnit

co mu pomáhalo v těžkých chvílích

1:33:08-1:33:18

1:36:23-1:36:35

Pan Jan (Johnny?) Novotný se narodil 27. února 1943 během druhé světové války. Nikdy nezapomene na bombardování Kralup, ve kterých žil.

00:13:58 - 00:14:01 "Já bych to nikomu nepřál zažít.

00:14:08 - 00:14:18 "Maminka mně utíkala přes dvorek ještě pro peřinku a děda na ní zakřičel: Haničko, vrať se, už to lítá"

Práskla bomba. Všude byl prach a králíkárna rozpadlá na kusy. Naštěstí má ale pan Johnny také velké množství skvělých zážitků z dětství.

00:08:57 - 00:09:17 "Ty nejlepší vzpomínky teda který mám, to jsou vzpomínky, to jsou vzpomínky na babičku, na prarodiče. Protože babička se narodila v roce 1895 a pamatovala si Františka Josefa, žejo."

Jako kluk miloval motýly a brouky, později choval holuby a také sbíral nálepky od sirek a poštovní známky. Moc nesportoval, protože se vždy domů vracel se zlomeninami, a tak mu to maminka zakázala.

(Také už odmala pomáhal mamince s vařením a mytím nádobí.

00:21:47 - 00:21:56 "Ale protože jsem *nedošáh* do škopku, tak mi dali židličku, já jsem stál na židličce a myl jsem nádobí. To mě bavilo. A to mě baví dodnes.")

Vystudoval tzv. Jedenáctiletku v Kralupech nad Vltavou a poté stavební průmyslovou školu na Mělníku. Jeho rodiče byli učitelé, sám se ale za vzorného žáka nepovažuje. Na své studium rád vzpomíná.

(00:51:03 - 00:51:19 "No a můj kozel mi sežral zhruba půlku učebice fyziky, jo. Naštěstí, naštěstí jsem si vytáh otázku, která byla z té nesežrané části knihy. ")

Na vojně byl v letech 1962 až 1964. Byli v horách, na Šumavě, kde mohli potají díky poslouchat různé evropské stanice, mezi které se řadila i Svobodná Evropa.

V roce 1968 se rozhodl emigrovat. Důvodem byla tíživá finanční situace a především sovětská invaze. V té době chodil s dívkou z Prahy, učitelkou vaření, která měla bratrance v Sydney, a tak se rozhodli, že odejdou za ním do Austrálie.

1:12:27 - 1:12:45 "A tak jsme přistáli v Sydney, bylo tam teplo, bylo to někdy čtvrtého, čtvrtého listopadu v šedesátém osmém. A to najednou z člověka spadne ta strašná tíha, kterou si v sobě přivez, prostě toho socialismu, komunismu, těch keců."

S cizím jazykem to bylo z počátku velice těžké. Měl téměř nulovou znalost angličtiny, znal jen pár frází z prastaré učebnice americké angličtiny a názvy písniček.

1:13:43 - 1:13:51 "Pro pána krále, já jsem se snažil tou mojí angličtinou na něco zeptat."

V průběhu jeho pobytu se ale pilně učil, velmi ho to bavilo. Hodně mu také pomáhali kolegové, a dělal tak velké pokroky.

1:14:54 - 1:15:03 "Hele a netrvalo to dlouho a zhruba tak po sedmi, osmi měsících jsem docela rozuměl, dost jsem pochopil třeba z rozhlasu zprávy."

Pracoval jako .....? a měl skvělé kolegy, je s nimi v kontaktu dodnes. Z prvu byli Australané ostýchaví, ale vše se brzy změnilo.

1:21:08 - 1:21:21 "Ale pozdějš, když jako oni poznaj, jakože to myslíte poctivě, a tak vás přijmou, tak to je, to přátelství je jako na pořád, to není jenom na chvílku."

Dopisoval si jen s rodiči a bratrem. Maminka mu posílala časopisy, díky kterým si udržoval znalost češtiny. Jinak v kontaktu s lidmi z Československa moc nebyl. Měli strach, aby neměli problém.

1:24:56 - 1:25:12 "Ten kontakt byl mizernej. Potom až za několik let, tak po deseti, dvanácti, patnácti letech, tak to už bylo docela volný, tak to už jsem pak dostával i různé dopisy od různých příbuzných a kamarádů bývalých a takový."

V Austrálii nebyl už 22 let.

1:18:17 - 1:18:26 - Chybí, chybí mi hodně teda musím říct, hlavně couračky v bushi jo, to jako to bylo něco a, je, a ležet na pláži.

V roce 1997 poprvé přijel zpět do Čech, a to hlavně proto, aby se postaral o svou maminku.

1:27:12 - 1:27:22 "Oni si mysleli, že v tý Austrálii prostě jako tluču bídu, tak jim to prostě bylo prezentováno, jak chudáci emigranti nemají co jíst."

Doma mu k oslavě návratu připravili hostinu s asi 80 obloženými chlebičky.

1:27:33 - 1:27:42 "Honzíku, papej, já vím, že jste tam trpěli hlady. Hele, po čtyřech už jsem toho měl dost."

Až do roku 2002 byl v Austrálii s občasnými návštěvami Česka. Jenže pak skončil v nemocnici s problémy s kolenem a nemohl cestovat. Od té doby žije v České republice.

Mezi jeho největší koníčky patří barvy, malování a kreslení, hudba a všechno, co je s ní spojeno.

Co pana Johnnyho drželo nad vodou v těch nejtěžších chvílích?

1:33:07-1:33:16 "Někdo nahoře mě má rád a mockrát, mockrát mně pomoh. A já věřím, že to byl Bůh, a že každéj toho Boha má v sobě."

A co by vzkázal mladé generaci?

1:36:12-1:36:24 “Hlavně, hlavně si důvěřovat. (A nevim jak to prostě říct, ale strašně rád bych viděl,) aby my Češi jsme táhli za jeden provaz.”

celkem 3 minuty +/-, vybrat výsek

v závorce - poznámky pro nás + text, kterej tam dáme jenom možná